

JESÚS DE NATZARET. Segona part. De l'entrada a Jerusalem a la Resurrecció.
RATZINGER, Joseph / Benet XVI
Editorial Claret, 2011, pàgines 280; *Jesús von Nazareth. Vom Einzug in Jerusalem bis zur Auferstehung*, 2010

En l'entrada a Jerusalem i purificació del Temple, examina tots els detalls escripturístics que fan present el Regne anunciat a tots els presents (13). El sentit de l'Hosanna, i dels crits messiànics (14). L'expulsió dels traficants del Temple no el caracteritza com a zelota violent, sinó que és l'expressió d'un zel que el durà a la creu (25). El discurs escatològic de Jesús no anuncia la destrucció física del Temple sinó «la seva fi interna, el cessament de la seva rellevància com a lloc de trobament entre Déu i l'home» (29). Només sobreviurà el corrent dels fariseus amb la Torà com a centre (34). Els cristians substituiran els sacrificis per la fracció del pa (36). El rentament de peus significa l'hora del traspàs, l'hora de l'amor (Jn 13,1), que ens renta (54). La purificació es produeix pel contacte amb Jesús, ja que la puresa és obra de Déu. Aquest manament de l'amor extrem és do i tasca: *sacramentum i exemplum* (58). A més de la purificació total (baptisme), el rentament de peus es refereix a la confessió dels pecats (1Jn 1,8-10) (66). La pregària sacerdotal de Jesús. La vida eterna és relació amb Déu en Jesucrist (78). «Santifica'ls en la veritat» (Jn 17,17); santificar és apropiació de Déu, i missió envers el món (81). En el darrer sopar Jesús es dona ell mateix en el pa i el vi. El text més antic del relat – 1Co 11, 23-26 (a. 56) – transmet literalment les paraules que provenen del Senyor mateix (104). Aquestes paraules són el nucli absolut del cristianisme (105). Jesús transforma la seva mort violenta en un lliure acte de donació pels altres (115), que inclou la resurrecció. L'Eucaristia és un acte d'anticipació (116). Déu no pot ignorar tot el mal de la història com si fos irrellevant. El mal ha de ser vençut, aquesta és la veritable misericòrdia. Per la incapacitat humana de fer-ho, Déu mateix, també com a home ho fa (117). Elements de la pregària de Jesús a Getsemaní: la por a la mort, la commoció davant el mal (134). Perquè és el Fill veu amb total claredat tot el mal (135). En el procés contra Jesús, se'l acusa de: la destrucció del Temple, i la pretensió messiànica; posar-se al costat de Déu és contra la fe d'Israel (153). Interrogació sobre la seva messianitat: «Fill del Beneït» (Mc). El seguidors de Jesús no són presents en el lloc del judici per por. Aquest Crist «Crucifiqueu-lo!» ens ha d'esquinçar el cor (170). La crucifixió i la deposició. La realitat del mal (197). El sacrificis són l'obediència (198-199). La resurrecció de Jesús és el fonament. Si s'elimina estem abandonats a nosaltres mateixos (205). Els deixebles davant d'una realitat totalment nova que canvia la història del món (232). El comiat de Jesús a l'Ascensió, suposa la seva presència permanent en nosaltres, aquesta és la raó de la joia cristiana (247).

Segons Benet XVI, la intenció determinant del llibre és fer un tractat teològic sobre els misteris de la vida de Jesús, seguint la idea de S. Th. III, qq. 27-59, però en un altre context cultural. L'interessa presentar la figura i el missatge de Jesús (7), per tal de trobar el «Jesús real». Perquè el «Jesús històric» tal com apareix en el corrent principal de l'exegesi crítica és d'un contingut massa precari perquè n'hagin derivat grans efectes històrics. I tan més perquè, en aquesta segona part es contenen els esdeveniments més definitius de la vida de Jesús per a la nostra fe i l'encontre amb Ell. També s'ha apartat del debat sobre molts detalls no decisius (8).

Com en la primera part, és un goig trobar-se amb aquesta exposició dels misteris centrals de la vida de Jesús que desfà les incerteses que havien deixat els debats dels anys seixanta. La seva paraula i els seus fets, fan que la seva presència sigui segura i ens ompli d'esperança. *Jesús s'acomiada beneït. Beneït se'n va i en la benedicció es queda* (247).